

[Kjær.]

Formuer, hvortil det offentlige, Stat og Kommune, i ikke ringe Grad har bidraget. Vi har gennem Bemærkningerne til Lovforslaget faaet at vide, hvor stor Kassernes samlede Formue er, men ikke hvor meget de enkelte Kassers andrager, og det ønsker vi at se paa, inden vi tager Stilling til Spørgsmaalet om Statshjælp til disse Kasser.

I § 2 foreslaas det at ændre Regelen om, at naar et Arbejde har varet i 3 Uger, er det ikke af midlertidig Art, til, at Arbejde indtil 5 Uger er midlertidigt. I den gældende Lov er der en Bestemmelse om, at Ministeren kan dispensere med Hensyn til denne Tidsfrist og udstrække den fra 3 til 5 Uger. Vi ønsker gerne at vide, i hvor mange Tilfælde der er søgt, og i hvor mange der er bevilget saadan Dispensation, for paa Grundlag af Oplysninger derom at overveje, om der kan siges at være virkelig Trang til den Ændring, der er foreslaaet.

I § 3 foreslaas Understøttelsesaarets Beliggenhed ændret, saa det kommer til at løbe fra 1. Oktober til 30. September i Stedet for som nu fra 1. April til 31. Marts. Ministeren begrundet Forslaget med det beklagelige i, at en Række Kassemedlemmer opbruger deres Understøttelse om Sommeren, saa de intet har om Vinteren. Men vil Forholdet efter Ændringen ikke blive det, at Understøttelsen bruges om Vinteren, og saa kommer Kassemedlemmerne til at gaa uden Understøttelse om Sommeren? Der bliver jo, hvordan man end vender og drejer det, og hvor meget man forandrer det, i Understøttelsesaaret ikke mere Arbejde af den Grund. Jeg ser ikke, at der opnaas stort andet — lidt kan der maaske være — gennem den foreslaaede Ordning, end at man i indeværende Aar giver Understøttelsesdagens Antal en betydelig Forøgelse, og mon det, naar alt kommer til alt, ikke ogsaa til syvende og sidst er det eneste Formaal?

Udgifterne ved denne Flytning andrager jo saa langt den største Part af de samlede Udgifter ved Lovforslagets Gennemførelse, nemlig 12 Mill. Kr. Disse er fordelt med 6 Mill. Kr. paa Staten og 6 Mill. Kr. paa Kommunerne, og disse sidste er igen fordelt med 3 Mill. Kr. udredet efter Reglerne i Arbejdsløshedslovens Refusionsbestemmelser og 3 Mill. Kr. efter Udligningslovens.

Jeg forstaar jo nok, at man, idet man lægger disse 6 Mill. Kr. over paa Kommunerne, vil sige: Ja, men I slipper saa for en betydelig Udgift til Kommunehjælp, som vilde falde paa jer, hvis ikke denne Bestemmelse bliver gennemført. Jeg vil deroverfor

hævde, at Kommunernes økonomiske Vanskeligheder i Øjeblikket er meget betydelige. Endvidere er det vor Opfattelse, at det Grundlag, hvorpaa navnlig Socialreformen, men ogsaa Udligningsfonden paaligner Kommunernes Tilsvær, er urigtigt, uretfærdigt, om man vil, og jeg maa derfor mene, at hvis der skal bevilges Penge, maa man søge at holde Kommunerne udenfor. Man kunde jo gøre det derved, at man lod de Kasser, der kan magte det — og at der er Kasser, der kan magte det, gav det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen jo for saa vidt Udtryk for, idet han sagde, at alle Kasser ikke kunde magte det; saa maa der formentlig være nogle, der kunde —, klare sig selv og lod Staten træde hjælpende til over for de Kasser, der ikke er i Stand til at klare denne Udgift, derved at man enten gav dem et direkte Tilskud eller gav dem Lejlighed til at stifte et Laan.

De her nævnte og andre Enkeltheder er vi rede til at drøfte i Udvalget, og af disse Drøftelsers Resultat vil vor endelige Stilling til hele Lovforslaget afhænge.

Victor Larsen: Hvis det foreliggende Lovforslag er tænkt som en Julegave — og det er det vist egentlig —, maa jeg sige, at det i hvert Tilfælde hører til den Slags, man modtager med blandede Følelser, og som man svært gerne vil bytte, og dette skal nok gælde baade de arbejdsløse og os andre, der er saa lykkelige at have Arbejde, at være beskæftigede, det skal nok gælde baade de modtagende og de betalende. Det gælder alle i dette Samfund, at det vilde have været langt lykkeligere, om det, der her forelaa, havde været et Forslag, der gav Arbejde, og det maa afføde dyb Skuffelse, at man virkelig er saa fuldkommen læns paa Ideer til Arbejdsløshedens Afskaffelse eller dog dens Nedsættelse, at det eneste, man nu kan foreslaa, er Forandringer i den bestaaende Arbejdsløshedslovgivning, for saa er man jo alligevel kommet langt ud. Hvad blev der af de store Ord fra 1929? Hvad blev der af Løfterne fra de glade Oppositionsdage? Alt som Tiden gik, som Aarene er gaaet siden 1929, har det vist sig, at Arbejdsløsheden er steget. Og selv om man indrømmer — og det maa man indrømme, Tingene maa siges, som de er —, at ekstraordinært vanskelige Forhold satte ind, gik det alligevel saaledes, at den siddende Regering i større og større Grad spillede Fallit netop paa dette Omraade, og nu er man ganske aabenbart endt dér, at man ikke ved sine levende Raad med Hensyn til, hvorledes man skal be-